

Sygnatura akt II C 650/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 1500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 268,20 zł (dwieście sześćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zwraca na rzecz powoda ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:
 - a) kwotę 45 zł (czterdzieści pięć złotych) z kwoty uiszczonej w dniu 31 lipca 2015 roku, zaksięgowanej poz. (...)/ (...) tytułem różnicy między opłatą od pozwu uiszczoną a opłatą należną,
 - b) kwotę 120,13 zł (sto dwadzieścia złotych trzynaście groszy) z kwoty uiszczonej w dniu 18 listopada 2015 roku, zaksięgowanej poz. (...)/ (...) tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;
5. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1415,63 zł (jeden tysiąc czterysta piętnaście złotych sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 650/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 31 lipca 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód A. N. reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru w osobie adwokata wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 9 600 złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 500 złotych skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od 21 czerwca 2013 roku do 18 lipca 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 17 czerwca 2013 roku powód odniósł obrażenia ciała, w tym obrażenia głowy oraz kręgosłupa w odcinku szyjnym. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powodowi kwotę 1 500 złotych tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powoda wypłacone na jego rzecz świadczenie nie spełnia kompensacyjnej roli, zatem uzasadnione jest wystąpienie przez powoda z dalszymi roszczeniami.

W zakresie skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb powód wskazał, iż w okresie pierwszego miesiąca po zdarzeniu wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu codziennych czynności w wymiarze 1 godziny dziennie, co przy stawce 9,50 zł/h daje kwotę 285zł. Dodatkowo powód poniósł koszt zakupu leków przeciwbólowych i maści w kwocie 215 złotych.

Uzasadniając początek biegu terminu ustawowych odsetek od żądanej kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania, podano iż uwzględniając ustawowy trzydziestodniowy termin od zgłoszenia, uzasadnione jest żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot objętych żądaniem pozwu od dnia 16 października 2014 roku.

(pozew k. 3-4v, pełnomocnictwo 5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 września 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa pełnomocnika będącego radcą prawnym wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

Pozwany podniósł, że przyjął odpowiedzialność za szkodę powoda, przyznając mu na etapie postępowania likwidacyjnego 1500 złotych zadośćuczynienia. Pozwany uznał, iż wypłacona powodowi kwota w pełni rekompensuje szkodę niematerialną doznaną przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Odnosząc się do żądania obejmującego skapitalizowaną rentę na zwiększone potrzeby, pozwany zakwestionował zarówno zakres opieki osób trzecich, jak i wysokość stawki przyjętej przez powoda w pozwie. Wskazano, iż powód nie wykazał by wymagał specjalistycznej opieki świadczonej przez wykwalifikowanych pracowników (...). Nadto powód nie udowodnił poniesienia wydatków na koszty leczenia z tytułu zakupu leków i maści przeciwbólowych.

(odpowiedź na pozew k. 40-41, pełnomocnictwo k. 42)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 17 czerwca 2013 roku w Ł. przy Al. (...) na wysokości posesji nr (...), kierująca samochodem marki C. o numerze rejestracyjnym (...) A. Ć. nie dostosowała prędkości do warunków w jakich odbywał się ruch, w konsekwencji czego doprowadziła do zdarzenia, w którym obrażenia ciała odniósł A. N. kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Za popełnienie wykroczenia sprawczyni zdarzenia została ukarana mandatem karnym.

(zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 8)

W dniu 20 czerwca 2013 roku powód udał się do Wojewódzkiej (...) w Ł., gdzie po wykonaniu badań stwierdzono u niego stan po urazie czaszki i kręgosłupa szyjnego. Zalecono unieruchomienie w kołnierzu ortopedycznym i skierowano do szpitala im. K. w Ł..

Wykonane w szpitalnym oddziale ratunkowym Szpitala im. (...) w Ł. zdjęcie kręgosłupa szyjnego wykazało zniesienie fizjologicznej lordozy szyjnej. W badaniu klinicznym opisano wzmoczone napięcie mięśni przykręgosłupowych odcinka szyjnego. Wyznaczono poradę neurologiczną oraz zalecono stosowanie leków (K. Forte, M. Forte).

Dnia 27 czerwca 2013 roku powód zgłosił się do poradni neurologicznej. W badaniu neurologicznym utrzymywało się ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego z bolesnością mięśni przykręgosłupowych. Badanie komputerowe głowy z 29 lipca 2013 roku wykazało niewielki obszar obniżonej densyjności przy rogu czołowym (...) ognisko naczyniopochodne. Badanie komputerowe odcinka szyjnego kręgosłupa z dnia 29 lipca 2013 roku wykazało zniesienie fizjologicznej lordozy szyjnej.

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 21 czerwca 2013 roku do 18 lipca 2013 roku.

W dniu 5 września 2013 roku badaniem neurologicznym nie stwierdzono objawów korzeniowych. Zalecono badanie rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego i wydano skierowanie do poradni rehabilitacji. Ćwiczenia usprawniające powód wykonywał we własnym zakresie.

(dokumentacja medyczna k. 12-15, k. 20-26, k. 31, 34, zaświadczenie k. 32)

Powód w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 17 czerwca 2013 roku doznał urazu głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym, bez utraty przytomności. Pod względem neurologicznym powód w wyniku zdarzenia nie doznał długotrwałego lub trwałego uszczerbku na zdrowiu. Leczenie skutków wypadku trwało trzy miesiące. Dnia 5 września 2013 roku powód zakończył leczenie. Rozmiar cierpień fizycznych był miernego stopnia przez miesiąc z powodu dolegliwości bólowych odcinka szyjnego, bólów i zawrotów głowy. Powód wymagał pomocy osób trzecich w podstawowych czynnościach życia codziennego w okresie dwóch tygodni w wymiarze 1-2 godzin dziennie przy wykonywaniu cięższych prac domowych. W późniejszym okresie pomoc ta nie była już konieczna. Powód miał zalecone stosowanie leków, których łączny koszt wynosił 38,70 złotych w tym: K. Forte (cena za opakowanie 9,80 zł), M. Forte (cena za opakowanie 28,90 zł). Koszt kołnierza ortopedycznego wynosił 30 zł. U powoda nie stwierdzono objawów korzeniowych z odcinka szyjnego kręgosłupa i objawów ubytkowych. W badaniu neurologicznym w okresie leczenia od czerwca do września 2013 roku nie stwierdzono objawów ogniskowych i ubytkowych z (...). Rokowanie co do stanu zdrowia powoda jest dobre. Badanie komputerowe głowy i kręgosłupa szyjnego nie wykazało zmian pourazowych.

(opinia biegłej neurolog B. S. k. 53-55, pisemna opinia uzupełniająca k. 71)

Powód zgodnie z zaleceniem lekarza nosił kołnierz ortopedyczny. Powód ze środków własnych poniósł koszt zakupu kołnierza.

(zeznania powoda k. 80-81)

Powód pracuje jako grafik komputerowy. Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał narastający ból, sztywność karku. Od czasu wypadku powód jest zmuszony robić częste przerwy w pracy w celu wykonywania ćwiczeń zaleconych przez lekarza i rozmasowywania karku. Pojawiły się u powoda problemy ze skupieniem wzroku na ekranie monitora. Powód po wypadku odczuwał zawroty głowy podczas wchodzenia po schodach. W czynnościach domowych oraz dowożeniu do klienta powodowi pomagała żona.

Przed wypadkiem powód nie leczył się w poradni neurologicznej. Powód do chwili obecnej nie zgłosił się na rehabilitację.

(zeznania powoda k. 80-81)

Pełnomocnik powoda pismem nadanym w urzędzie pocztowym w dniu 8 września 2014 roku zgłosił pozwanemu szkodę, żądając wypłaty: 150 000 złotych tytułem zadośćuczynienia, 6 500 złotych tytułem skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby za okres od 21 czerwca 2013 roku do 18 lipca 2013 roku, 500 złotych comiesięcznej renty na zwiększone potrzeby, 5 000 złotych tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia.

(zgłoszenie szkody z potwierdzeniem nadania k. 27-29)

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 1 500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

(bezsporne)

Stawka pełnej odpłatności jednej roboczogodziny za usługi opiekuńcze na terenie miasta Ł. w dni powszednie od lipca 2009 roku wynosiła 9,50 złotych.

(okoliczność znana Sądowi urzędowo)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentacji medycznej, opinii biegłej z zakresu neurologii oraz zeznań powoda.

Sąd uznał za przydatne opinie (podstawową i uzupełniającą) powołanej w sprawie biegłej oceniając je jako rzetelne, pełne i szczegółowe. Opinie zostały sporządzone zgodnie z тезami dowodowymi, a ich treści odpowiadały na wszystkie pytania Sądu. Należy podkreślić, że opinia uzupełniająca, o której sporządzenie wносиła strona powodowa, nie była ostatecznie kwestionowana przez żadną ze stron, jak również nie wnoszono o jej dalsze uzupełnienie czy powołanie innego biegłego. Biegła wyjaśniła, że w przypadku powoda brak jest podstaw do ustalenia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, ponieważ w jego przypadku brak jest potwierdzenia leczenia przez co najmniej sześć miesięcy. Nadto zgłaszane przez powoda dolegliwości pod postacią bólów kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do potylicy po dłuższej pracy przy komputerze są odczuciem subiektywnym. Każda praca w pozycji nieruchomej wymaga okresowych przerw w celu rozluźnienia mięśni. Uraz jakiego doznał powód zazwyczaj ulega wygojeniu po 2-3 miesiącach. Nie stwierdzono u powoda objawów korzeniowych i ubytkowych ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa, które mogłyby wpływać na zdolność powoda do pracy /k. 71/.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód żądał zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 9 600 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 500 złotych skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty.

W sprawie bezspornym jest, że sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie, a także okoliczności wypadku. Spór koncentrował się zatem wokół wysokości szkody, a w konsekwencji wysokości świadczeń rekompensujących jej zakres.

Zgodnie z art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta.

Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 392), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust.1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 445 § 1 k.c., który pozwala przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych.

Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia.

W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00). Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter nieokreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00). Dlatego też w orzecnictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98). Ustawodawca nie wprowadza bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jego wymiar powinien jednak uwzględnić wszystkie zachodzące w przedmiotowej sprawie okoliczności, zwłaszcza takie jak nasilenie cierpień, trwałe następstwa wypadku, czy wiek powoda. Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Przesłanką konieczną dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej jest występowanie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a szkodą. Zgodnie z teorią przyczynowości adekwatnej związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy gdy w zestawie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzenie istnienia związku przyczynowego jako takiego, wymagane bowiem jest stwierdzenie, że chodzi o następstwo normalne.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego "przyczyną" ze zjawiskiem określonym jako "skutek". Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej ograniczenie odpowiedzialności tylko za normalne (typowe, występujące zazwyczaj) następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza pojęcia związku przyczynowego w rozumieniu prawnym, odmiennego od istniejącego w rzeczywistości. Ogranicza tylko odpowiedzialność do wskazanych w przepisie normalnych (adekwatnych) następstw. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego jest determinowane określonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy i dlatego istnienie związku przyczynowego bada się w okolicznościach faktycznych określonej sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r. wydany w sprawie I CSK 475/10).

W orzecnictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884).

W następstwie wypadku z dnia 17 czerwca 2013 roku u powoda stwierdzono uraz głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym bez utraty przytomności. Cierpienia fizyczne powoda związane z doznanymi obrażeniami były miernego stopnia przez miesiąc z powodu dolegliwości bólowych odcinka szyjnego kręgosłupa, bólów i zawrotów głowy. Konieczność unieruchomienia kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz dolegliwości bólowe powodowały utrudnienia w życiu codziennym powoda oraz zasadność korzystania przez powoda z pomocy osób trzecich. Po zdarzeniu z uwagi na stan zdrowia powód musiał zaprzestać wykonywania pracy zawodowej przez okres czterech tygodni. Rokowania, co do stanu zdrowia powoda są dobre.

W niniejszej sprawie przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia uwzględniono zatem powyżej wskazane okoliczności. Nadto uwzględnić należało ujemne odczucia psychiczne przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, koniecznością leczenia, niemożnością wykonywania pracy zarobkowej przez czas trwania zwolnienia lekarskiego. W świetle poczynionych ustaleń, powód wskutek wypadku nie doznał długotrwałego lub stałego uszczerbku na zdrowiu. Jego leczenie zakończyło się 5 września 2013 roku. Powód do dziś nie zgłosił się na zalecaną rehabilitację. Dlatego też zdaniem Sądu biorąc pod uwagę powyższe argumenty, zwłaszcza zaś rozmiar szkody niemajątkowej, kwotę 3.000 złotych należy uznać za uzasadnioną i adekwatną do poniesionej przez powoda krzywdy.

Uwzględniając dokonanie na rzecz powoda przez pozwanego wcześniejszej wypłaty świadczenia w kwocie 1 500 złotych, Sąd ostatecznie zasądził na rzecz powoda kwotę 1 500 złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia, oddalając żądanie pozwu o zadośćuczynienie ponad orzeczoną kwotę.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Naprawienie szkody obejmuje w szczególności zwrot wszelkich wydatków poniesionych przez poszkodowanego zarówno w związku z samym leczeniem i rehabilitacją (lekarstwa, konsultacje medyczne, protezy, kule, wózek inwalidzki itp.), jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia (por. np. orz. SN z 21.5.1973 r., II CR 194/73, OSP 1974, Nr 4, poz. 83) oraz inne dodatkowe koszty związane z doznanym uszczerbkiem (np. przejazdów, wyżywienia).

Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż powód w związku z odniesionymi w wyniku zdarzenia z dnia 17 czerwca 2013 roku obrażeniami ciała wymagał pomocy osób trzecich. Ograniczenia w życiu codziennym wynikały z konieczności unieruchomienia kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz odczuwanych dolegliwości bólowych i nawracających zawrotów głowy. Dotyczyły czynności prowadzenia gospodarstwa domowego. Biegła neurolog wskazała, iż powód wymagał pomocy w wymiarze 1-2 godzin dziennie (uśredniając 1,5 godziny) w czasie pierwszych dwóch tygodni po wypadku. Po tym okresie, pomoc ta nie była już konieczna przy wykonywaniu czynności życia codziennego.

Wartość należnego powodowi odszkodowania z tytułu opieki osób trzecich Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłej i przy zastosowaniu stawki stosowanej przez (...) Komitet Pomocy (...) na kwotę 199,50 zł (14 dni x 1,5 x 9,50 zł). Stawkę 9,50 zł/h przyjął także powód dla obliczenia kosztów opieki. Obowiązująca za usługi opiekuńcze stawka stosowana przez (...) nie jest kwotą wygórowaną dla ustalenia wysokości świadczenia należnego powodowi. Gdyby powód zdecydował się na ponoszenie kosztów opieki po wypadku, zmuszony byłby płacić należność w wysokości obowiązującej na rynku takich usług.

Zasadne było ponoszenie przez powoda kosztu zakupu leków, których koszt biegła neurolog oszacowała na kwotę 38,70 złotych w tym: K. Forte (cena za opakowanie 9,80 zł), M. Forte (cena za opakowanie 28,90 zł). Biegła potwierdziła zasadność poniesienia przez powoda kosztu zakupu kołnierza ortopedycznego w kwocie 30 zł. Dlatego Sąd zasądził na rzecz powoda z tego tytułu, kwotę 68,70 złotych.

Powództwo o odszkodowanie przewyższające kwotę 268,20 zostało oddalone jako nieudowodnione.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby

nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 kc), chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe.

W niniejszej sprawie powód zgłosił pozwanemu szkodę pismem nadanym dnia 8 września 2013 roku, w którym także sprecyzował kwotowo żądanie, zatem uwzględniając upływ 30-dniowego terminu do wypłaty świadczenia, Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania, zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 16 października 2013 roku.

Powód wraz z pozwem wniósł opłatę od pozwu w kwocie 550 złotych, podczas gdy właściwa opłata od wskazanej wartości przedmiotu sporu (10 100 złotych) winna wynosić 505 złotych. Z tego względu Sąd w punkcie czwartym litera a) sentencji wyroku, na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623) nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 45 złotych stanowiącą różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

Powód uiścił zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 500 złotych. Rzeczywiste koszty sporządzonej opinii wyniosły 379,83 złotych i zostały pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda. Pozostała część zaliczki podlega zwrotowi na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623) i tak w punkcie czwartym litera b) sentencji wyroku Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 120,13 zł tytułem różnicy pomiędzy wydatkami pobranymi od strony a należnymi.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi 17,51% dochodzonego roszczenia, w takim stopniu wygrał on sprawę i w takim procencie pozwany powinien ponieść koszty procesu. Łącznie koszty poniesione przez strony wyniosły 5 718,87 złotych. Strona powodowa wydatkowała 3 301,87 złotych (w tym: 505 zł tytułem opłaty od pozwu, 2 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 379,87 zł zaliczki na biegłego). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 2 417 złotych (w tym: 2 400 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa). Powód powinien ponieść 82,49% wszystkich kosztów, tj. 4 717,50 zł, a poniósł 3 301,87 zł, zatem różnicę w kwocie 1 415,63 zł Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego.

Stawki wynagrodzenia pełnomocników stron zostały ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) w przypadku pozwanego, oraz z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U Nr 163, poz. 1348 z późn zm.) w przypadku powoda.